చదువుకొన్న నాటుని మనిషి

కృష్ణమూర్తి తల్లికి చదువుకొన్న కోడలు రావాలని, కృష్ణమూర్తికి చదువుకున్న భార్య కావాలని. తండ్రిలేని కృష్ణమూర్తికి తానే తల్లి తండ్రీ అయి పెంచి పెద్దచేసిన తల్లి కోరికా, గారాబంగా పెరిగి యిష్టం వచ్చినట్లూ తిరిగి సంఘంలో సరదాగా వుడడం అంటే ఏమిటో తెలుసుకున్న కృష్ణమూర్తి కోరికా ఒకటే కావడంతో యిక కష్టం ఏముందీ? ముసలమ్మగారు లెక్కలేనంత మంది పెళ్ళిళ్ళ పేరయ్యలకు యీ వార్త కాస్తా చెవిన వేశారు. ఇంకే ముంది హౌసు కంట్రోలు ఆఫీసులో ఖాళీయిళ్ళ ఎడ్రసుల్లాగ జాతకాలతోటీ ఫోటోలతోటీ ఎక్కడలేని చిరునామాలూ కృష్ణమూర్తి యిల్లు వెతుక్కుంటూ వచ్చి చేరాయి. రాత్రి తొమ్మిదీ పదిగంటలదాకా స్నేహితులనీ, క్లబ్బులనీ సేవించి నాలుగైదు పత్రికలూ, సిగరెట్టు పాకెట్లూ చేత పట్టుకుని యిల్లు చేరేసరికి కృష్ణమూర్తిని అహ్వానిస్తూ చక్కని చుక్కల్లాంటి అమ్మాయిలు. ఆ ఫోటోలు తనగదిలోకి తీసుకొని పోయి కూర్చొనేవాడు. అన్నం దగ్గిర తల్లి ప్రశ్నలకి సమాధానంగా నవ్వేశేవాడు. "ఏరా నాయనా! తెనాలి పిల్ల ఎంత చక్కగా వుందో చూశావా? ఆ గుంటూరు అమ్మా

యికి యూనివర్శిటీవాళ్ళు పతకాన్ని బహూకరించారటరా ! ఆ మూడో ఫోటో నాకేమంత నచ్చలేదురా. ఓ అంకెక్కువ చదివిన పిల్ల మన కెందుకులే" తోచినంతవరకూ అలా చెప్పుకుపోవడం ఆవిడకి అలవాటు. భోజనం ముగిసేదాకా కృష్ణమూర్తి దృష్టి యింకోదానిమీద పడదు. "అమ్మా, ఈ ఫోటోలన్నీ ఎలా వస్తున్నాయి మనకి?" కొడుకు ప్రశ్నకి ఆవిడ నవ్వేరు. "అదేంవిడ్డూరంరా. పెళ్ళి కెదిగిన కుర్రా డుంటే ఆడపిల్ల తండ్రుల కళ్ళుపడవుట్రా?" "అయితే సరే కాని నన్నిలా ఫోటోలతో వేధించకు. ఏ యిద్దర్నో ముగ్గుర్నో చూసి తర్వాత ముడి పెట్టుకోవచ్చు" అనేసి భోజనం ముగించి వెళ్ళిపోయాడు ఆవేళ కృష్ణమూర్తి. పెళ్ళి అంటే యింత సులభంగా తీసుకున్న కొడుకుని చూసి తల్లి నవ్వుకుంది. చక్కగా చదువుకున్న అందమైన అమ్మాయి కోడలుగా వస్తే యీ చులకన భావం ఏమవుతుందో కదా!" అనుకుంది.

కృష్ణమూర్తి కుడిభుజం జగన్నాథం. హైస్కూలు దగ్గరనుంచీ సహచరులు. అంతకన్నా కూడా సన్నిహితులయిన స్నేహితులు. ఆస్తిపాస్తులుండి దేనికీ అడ్డుచెప్పని తల్లి వున్న కృష్ణమూర్తికి జగ్గాయి అణకువచూస్తే లోకువ. కాని అదో విధం అయిన గౌరవంకూడా లేకపోలేదు. అందుకే తన నిశ్చయాలని జగ్గాయి ఒప్పందానికి పెట్టే అలవాటయింది. "ఈ పెళ్ళి కూతుళ్ళ వరద నుండి ఎలాగురా తప్పించుకోవడం?" అంటూ ఒకనాటి మధ్యాహ్నవేళ జగ్గాయి యింటిమీదికి దాడిచేశాడు జగన్నాథానికి వేళాకోళం చేస్తు

బుద్ధి వేసింది. "నీ ముఖం ఒక్కొక్కళ్ళనే వెళ్ళిచూడు. ఏదో వంకపెట్టి చక్కారా: దానికి పెద్ద గొడవెందుకూ?" అన్నాడు. "చదువుకున్న అమ్మాయిలని యిలాచూసి చక్కావస్తే... నాలుగు తిట్టరుట్రా" అడిగాడు కృష్ణమూర్తి. "ఇంతేనా తెలిసింది, ఎంతచదువుకున్నా అమ్మాయి లమ్మాయిలే-సాక్షాత్తు పట్టా పుచ్చుకున్న నా చెల్లెల్ని చూడు. అంతకంటే ఏ పల్లెటూరి పిల్లేనా నయం." "అయితే ఒక సారి ఆ అమ్మాయిని చూణ్నీ" అనేసి నాలిక్కరుచుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి. నిజమే మరి అందరమ్మాయిల విషయంలాగా స్నేహితుడి చెల్లెలి విషయంలో ప్రవర్తిస్తే ఏవు వగులుతుంది. "ఫరవాలేదురా కృష్ణా, కొంచెం అలాంటి గడుగ్గాయే లే మా పార్వతి. చూద్దువు గాని. పట్నంలోవుండి కాలేజీ చదువు వెలిగిస్తూంది—మా మామయ్య ఉన్నాడులే. ఆడపిల్లల చదువంటే చెవికోసుకుంటాడు" సముదాయించాడు జగన్నాధం. "అఘోరించాడు. అయితే, కొడుకానీ వున్నాడా ఆ మామకి?" కుతుహాలంతో ప్రశ్నించాడు కృష్ణమూర్తి. "లేడోయ్, పిల్లలేలేరు అందుకే. ఏం అలా అడిగావు?" జగన్నాధం ప్రశ్నకి నమాధానం ఏమిటి? చూడని పార్వతిని తను అప్పుడే ప్రేమించేస్తున్నానని ఎలాగ చెప్పడం?

"ఒరేయ్ జగ్గా. అమ్మకోసం అయినా వెళ్ళి రెండు సంబంధాలు చూసిరావాలి. నువ్వుకూడా రాకూడదూ? ఓ వారం సరదాగా తిరిగి వద్దాం." "చంపేశావు, అనూరాధకి యిందుకు వెడుతున్నాం అని తెలిస్తే నిన్నూ నన్నూ కలిపి

తినుతుంది. అయినా, ఒక్కరోజు పోయి వచ్చిరా, నేనెం దుకూ?"—అన్నాడు జగ్గాయి.

"ఎవరా అనూరాధ?" మిగిలిన విషయాలు వినిపించు కోనట్టే అడిగాడు కృష్ణమూర్తి. "నా యింకో మేనమామ కూతురులే. ఎప్పటికేనా నా భార్య అవుతుంది" ముక్తసరిగా సమాధానం చెప్పాడు. "అఘోరించావు నాకూ ఓ మేన మామవున్నా బాగుండును" విసుక్కున్నాడు కృష్ణమూర్తి.

ఓవారం రోజులు గడిచాయి. కృష్ణమూర్తి యింటికి వెళ్ళిచూస్తే తాళం వేసివుంది. మళ్ళీ యింకో నాలుగైదు రోజులుపోయాక వెళ్ళిచూస్తే కృష్ణమూర్తి తల్లివున్నారు. ఆత్రంగా జగన్నాథం అడిగాడు. "ఏమండి, కృష్ణ రాలేదా?" అని. "కూర్చో నాయనా" అని కొంచెం టిఫినూ కాఫీ పెట్టి పెళ్ళికూతురు చూపుల ముచ్చట్లు చెప్పడం ప్రారంభించింది. "నాయనా. నీ స్నేహితుడు కదా. నీ అంతటి యోగ్యుడు అయేలా చూడలేవూ? పట్నంనుంచి ముగ్గురు పిల్లలతండ్రులు కోరారు రమ్మని. వారం రోజుల్లో ముగ్గుర్ని చూశాం. ఒక్కతేనా నవ్వంగా వుంటేనా?...చదువుకుంటే మటుకు ఒక్కర్తెకికూడా మంచీ మర్యాద తెలియదు అవ్వ! చెప్పు కుంటే సిగ్గు. ఓఅమ్మాయి ప్రశ్నలువేసి అబ్బాయి నిలానించో పెట్టేసిందంటే నమ్ము ... అయితే నీపెళ్ళి ప్రయత్నా లెప్పుడోయ్?" అమ్మయ్యా అనుకున్నాడు జగన్నాథం. "లేక పోతే సంతలో వస్తువులను విలువచేసినట్లు పెధవప్రశ్నలూ పిల్లా— ఆ అమ్మాయి ఎవరో కాని మంచిపని చేసింది" అనుకున్నాడు. "నాకంత వెతక వలసిన పనిలేదండి. మేనరికం

వుంది. అయితే కృష్ణ ఎప్పుడువస్తాడూ?" "ఏం చెప్ప మంటావు నాయనా. మద్రాసులో కేసులు అయిపోగానే వస్తాను నువ్వు వెళ్ళు అన్నాడు" అంటూ ముసలితల్లి నిట్టూరుస్తూంటే, ప్రాణం కొట్టుకుంది జగన్నాథానికి. "అందుకే కాబోలు కొడుకుని అదుపులో పెట్టే కోడలు కావాలని తపించిపోతోంది ముసలి ప్రాణం" అనుకున్నాడు. "వస్తానండీ, మళ్ళీ వస్తాను" అనేసి గబగబ యిల్లుదాటి వెళ్ళిపోయాడు. నడుస్తున్నాడన్నమాటేగాని తన అదృష్టానికి తన హృదయం ఆనందంతో తడబడుతూంటే అడుగులు గబగబ పడడం లేదు. అనూరాధని పొందడం గమ్యంగా చదువు సంధ్యలు శ్రద్ధగా ముగించాడు. అనూరాధ సుఖంగావుండడానికి యిప్పుడు ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. దీంట్లో స్వార్థం లేకపోలేదు. అయితే మటుకు ఎదుటి వాళ్ళకోసం అనుకుంటే తృప్తి ఇంటికి వెళ్ళగానే కలం కాగితం తీసి అనూరాధకి ఉత్తరం రాయాలని నిశ్చయించుకున్నాడు.

ఓ నాలుగు రోజులతరువాత కృష్ణమూర్తి పట్నం విశేషాలతో ఉప్పొంగిపోతూ జగన్నాథం యింటికి వచ్చాడు. కుర్చీలు ఒక వారకు నెట్టేసివున్నాయి. లోపల గది గుమ్మంలో బిందె, చెంబూ, ఫినాయిలు సీసా, చీపురూ. మెల్లెక్కి హాల్లోకి తొంగిచూసాడు కృష్ణమూర్తి. స్తబ్ధుడయి వెనక్కి ఓ అడుగు వేశాడు. ఊపిరి గట్టిగా పీల్చుకున్నాడు. "గట్టిగా జగన్నాథాన్ని కేకేద్దామా? పోనీ ఓక్షణం ఓపికపట్టితే యీ సుందరాంగి యిటు చూడదంటావా? ఆవిణ్ణేపిలిచి

అడిగితే? ... ఒక్కసారి మళ్ళీ చూస్తే?" చూడమని హృదయం ముందుకి తోస్తోంది. ఏమరిఉన్న సుందరాంగులని వారికి తెలియకుండా చూడడం సభ్యతా లక్షణం కాదని మెదడు హెచ్చరిక, ఏమయితేనేం? లోపలికి ఒక అడుగు వేస్తూనే "జగ్గాయి" అని కేక వేశాడు. ఆమెను చూసినట్టూ అవుతుంది. జగన్నాథాన్ని పిలిచినట్టూ అవుతుందని నమ్మకం. "ఎవరూ?" అంటూ రెండడుగులు ముందుకి వచ్చింది సుందరాంగి. చేతిలో బూజులుదులిపే కర్ర. చేతులకి గాజులూ ఏంలేవు. చిరిగిపోవడానికి సిద్ధంగావున్న పాతరవికనాటు నాగరికతా సృష్టి కొత్తరకం అజంతాస్టయిలు జుట్టుముడి. చక్కటి కొప్పు. నిద్రలేచి అద్దం చూసుకోలేదేమో అనిపించే కళ్ళ కాటుక - దరిదాపు ముఖాన్నే ఆక్రమించుకుంది. చీర కుచ్చెళ్ళన్నీ జాగ్రత్తగా ఎత్తి నడుంమీద దోపింది. దంతంలా మెరిసే పిక్కలూ, నాజూకైన పాదాలూ చూడ్డానికి చక్కగా వున్నాయి. నిలువెల్లా ప్రశ్నార్థకంలా వుంది. అలా చూస్తూనేవున్న కృష్ణమూర్తికి హఠాత్తుగా తెలివివచ్చింది. "జగన్నాథం వున్నాడాండీ?" అడిగాడు. చిరుకోపంతో ముఖం చిట్లిస్తూ చేతిలోని బూజులకర్ర గదిలో ఒకమూలపెట్టి చీర కుచ్చెళ్ళు క్రిందికిదించింది, కాని ఆ రవికే చీరా ఏంచేస్తుంది? కొప్పు యిప్పటికిప్పుడు విప్పి సరిచేసుకుంటే బాగుంటుందా? మహా యీయనెవడు కోనకిస్కాగాడు. 'హుఁ' అనుకుంది. "అయితే జగ్గాయి అనిపిలిచి కొద్దినిముషాలపాటు అలా నిలిచిపోయిన గొంతు మీదేనా?" అడిగింది. లేని నవ్వు తెచ్చుకుంటూ "అవునండీ. పాపం ఏదో పనిలో వున్నారనీ" నీళ్ళు

నమిలేకృష్ణమూర్తిని పరీక్షగా చూస్తోంది. ఇంతలోనే చిన్న తుఫానులా మేడమీద నుంచి యింకో సుందరాంగి దిగింది. సగంచీర తడిసింది. ముఖాన చెమటలు కమ్ముకొని వున్నాయి. కష్టపడి పనిచేసినట్టు ఒగురుస్తూ, ఒక్క పరుగున క్రిందికి వచ్చి గండుపిల్లిలా మాటా మంతీ లేకుండా ఒకరి నొకరు చూస్తూ గుమ్మాని కవతల నించున్న అబ్బాయినీ, యివతల నుంచున్న పార్వతినీ చూసి ఆగింది అనూరాధ. "ఏమిటే పారూ, అలా హిప్నాటైజ్ చేస్తున్నట్లున్నావు?" తనరాకను తెలియచేస్తూ ప్రశ్నించింది రాధ. అందరికీ వినిపించేలా "హమ్మయ్యా" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి. రాధే ముందరికి వస్తూ "సారీ, రండి. యిల్లూ అదీ కొంచెం కడుక్కుంటు న్నాం. మీ కెవరు కావాలి?" అడిగింది. "జగన్నాథం కోసం వచ్చాను. నా పేరు కృష్ణమూర్తి. అయితే, ఆవిడ పార్వతి గారా?" అడిగాడు కొంటెగా పార్వతిని చూస్తూ. "అవు నండీ, ఆవిడే పార్వతి నా ఆడబోడుచు" అంది నవ్వుతూ. "అయితే, మీరు అనూరాధగారు అవునా?" అడిగాడు కృష్ణమూర్తి. పార్వతి కిప్పటికి తోచింది. తాను సంభాష ణలో పాల్గొనడం లేదని... "అవునండీ, అవును. ఇక్కడ ఒకరికి తెలియని యింకొకరు లేరు. మా అన్నయ్యా ధర్మమా అంటూ. రండి కూర్చుదాం" అని పక్కకి నెట్టేసిన కుర్చీలు ముందుకి లాగింది. సగం బూజులతో దుమ్ముతో నిండిన ఆ గది నందనవనంలావుంది కృష్ణమూర్తికి. 'జగన్నాథానికి యింత చక్కటి చెల్లెలుందని తన కెందుకు తెలియలేదు?' అలా తెలిస్తే జగన్నాథం దగ్గిర కొంచెం జాగ్రత్తగా

ప్రవర్తించేవాడే తను! (అంటేతను పేక ఆడతాడనీ, షైనులా పొగవిడుస్తాననీ యింకా యింకా ఎన్నో తెలియనివ్వక పోదునే!) యిప్పుడు ఒకవేళ తనలోట్లు తెలిసిన జగ్గాయి చెల్లెలికి తను తగనంటే? తనకి తెలియకుండానే మెదడు ఆలోచించేస్తూంది. కృష్ణమూర్తి హఠాత్తుగా యిలా వుండడం చూసి పార్వతి అడిగింది. "ఏమండీ, మద్రాసు వెళ్ళేరుట. ఎవరేనా వచ్చేరా?" రాధ నవ్వింది. కృష్ణమూర్తి జేబుతడివి సిగరెట్టుతీసి వెలిగించాడు. "మా అమ్మపోరు పడలేక వెళ్ళా నండీ" యింకా ఏదో చెప్పబోతూంటేనే పార్వతి అందుకుంది. "అయితే, మీ అమ్మగారు అడగమంటేనే అడిగిరా అన్ని ప్రశ్నలు సరళనీ? అన్ని ప్రశ్నలు వేసిన సరోజకి బదులు చెప్పొద్దన్నారా?" కృష్ణమూర్తి గట్టిగా నవ్వేడు. "ఇవన్నీ మీదాకా రావడం నాకెంతో సంతోషంగా వుంది. రాధాగారూ, కొంచెం మంచినీళ్ళు యిస్తారా?" రాధ లేచి లోపలికి వెళ్ళింది. "చూడండి పార్వతిగారు. ఇన్ని తెలిసిన నన్ను మీరు మన్నించి మా యిల్లు పావనం చెయ్యమని కోరుచున్నాను." పార్వతి చేయి తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి. ఒక్కసారి విదిలించుకుని లేచింది పార్వతి. "మరి నాకు యూనివర్శిటీలో క్లాసురాదు. వంట చెయ్యడం సరిగా రాదు. అన్నింటికంటే ముఖ్యం మొద్దబ్బాయిల్లాంటి మొగవాళ్ళని చూసి వూరుకోవడం అసలే రాదు" అంది చిన్న నవ్వునవ్వుతూ. "ఫరవాలేదు. ధైర్యే సాహసే లక్ష్మి" అన్నారు కదా పెద్దలు. అన్నిటికి సిద్ధపడే మిమ్మల్ని కోరుతున్నాను. మీరు ఊ అంటే జగ్గాయిని యిట్టే ఒప్పిస్తాను.

పార్వతి ఏదో ఆలోచనలో పడి అలాగే కృష్ణమూర్తి ముఖం వైపు చూస్తూ వుండిపోయింది. ఆత్రంగా ఎదురు చూస్తు న్నాడు ఆవిడ సమాధానం కోసం కృష్ణమూర్తి. వెనక నుంచి నీళ్లుపట్టుకు వచ్చిన రాధ, గుమ్మం మెట్లెక్కుతున్న జగ్గాయి యీదృశ్యం చూసి ఆశ్చర్యపడ్డారు. ముందు రికి వచ్చి ప్రేమగా కృష్ణమూర్తి భుజంమీద చెయ్యివేస్తూ జగ్గాయి అన్నాడు. "ఏమిటే పారూ! మా వాణ్ణి అలా భయ పెట్టేస్తున్నావు. అసలే మొన్న మద్రాసు వెళ్ళి దడుసు కున్నాడు" అనీదాకా ఎవరికీ తెలివిలేదు. అందరూ ఒక్క సారి నవ్వేశారు. పార్వతి పల్చటి చెక్కిళ్లు ఎర్రపడ్డాయి. అలుముకున్న కాటుక వలువులో ఆ సునుసిగ్గుల ఎరుపులు ఎవరికి కన్పించలేదు. తిరిగి జగ్గాయే అన్నాడు "పో, పార్వతీ! ఆ తల దువ్వుకునిరా, అసలే వీడు ఎలిజిబుల్ బ్రహ్మచారి!" "ఫరవాలేదురా జగ్గాయి" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి. "ముం దర అలాగే అంటారు. పో, పారూ" అని సముదాయింపు స్వరంతో రాధ అనేసరికి పార్వతి ఒక్కగెంతులో మేడ ఎక్కింది చిలిపిగా రాధకేసి నవ్వేడు జగ్గాయి. "నే వెళ్ళి మా అమ్మని పంపిస్తానురా ఒకసారి. నీకేమైనా అభ్యంతరా లుంటే చెప్పు నాకు. మీ పార్వతిని చేసుకోవాలనివుంది" అడిగాడు కృష్ణ. జగ్గాయికి ఒక్కసారి ఎక్కడలేని అభి మానమూ, ప్రేమా, జాలి, అన్నీ ఉప్పొంగేసరికి గొంతుక పూడుకు పోయింది. "చూడు కృష్ణా! మన స్నేహం దీనికి దారితీస్తుందని ఎప్పుడో అనుకున్నాను. పార్వతి సుఖదుఃఖాలు నా భుజాలమీద పెట్టి అమ్మా నాన్నా కన్నుమూసారు. ఆ

భారం నీలాంటివాడి నెత్తిన హాయిగా పెట్టగలను కృష్ణా. ఆ సంగతేనా పార్వతిని అడిగావు?" సిగ్గుపడుతూ "అవు" నన్నాడు కృష్ణమూర్తి. అమాంతంగా స్నేహితుణ్ణి కౌగిలించుకొన్నాడు జగన్నాథం.

సిగరెట్టు వెలిగించుకుంటూ మెట్లు దిగుతున్న కృష్ణమూర్తిని మేడ మీాది కిటికీలోంచి చూసింది పార్వతి. "ఇదిగో, మిమ్మల్నే! సరే అన్నానని చెప్తారా మీాఅమ్మతో" అని కేకేసింది. పైకి చూశాడు. విప్పారిన కళ్ళతో పైకి చూస్తున్న కృష్ణమూర్తి ముఖంలో చిరునవ్వు వెలసింది. పసివాడి బోసినవ్వులా అమాయికంగా వున్న ఆ ముఖాన్ని చూసి వెక్కిరించింది పార్వతి. హఠాత్తుగా లోపలికి తిరిగి మేడ మీాదికి వెడుతూ వంటయింట్లోకి తొంగిచూశాడు కృష్ణమూర్తి. అనూరాధని కౌగిటచేర్చుకుని తన్మయదశలో వున్న జగ్గాయిని చూసి గబగబ మెట్లెక్కి పార్వతి ప్రోల వ్రాలేడు. "నిజంగానా పార్వతీ!... నేను చాలా చెడ్డవాణ్ని. నాకు అసూయ ఎక్కువ. నన్ను నిజంగా ప్రేమించకలవా, పార్వతీ?" అంటూ ఆమె చేతులు తన చేతికి లోతీసుకున్నాడు. "ప్రేమించ కలగడ మేమిటి అబ్బాయీ, నిన్ను గురించి నాకు కంతటా తెలుసు. కృష్ణా! నీ కోసం ప్రత్యేకించాను యీా మొండిఘటాన్ని. సరా? యింక వెళ్ళు వాళ్ళు చూస్తే బాగుండదు." "వాళ్ళంతచూసే స్థితిలో లేరులే" అంటూ పార్వతిని హృదయానికి హత్తుకుని, క్షణంలో కోట్లమైళ్ళు ప్రయాణం చేయించాడు మనస్సుని. క్రిందికి దిగివస్తూంటే మెట్ల దగ్గిర అనూరాధ నిలుచుని వుంది. కృష్ణమూర్తిని చూడగానే

నవ్వుతూ, "ఎవరూ లేకుండా ఏందోచు కొందామనండీ? ఇదిగో, పెళ్ళినాటిదాకా యీ బహుమతి దాచలేను. ఇంటికి తీసుకువెళ్ళి మీ అమ్మగారికి మటుకు చూపకండి" అంటూ ఒక కవరు అందించింది. దారిలోనే దాన్ని యిప్పి చూశాడు. పార్వతి ఫోటో. వెనకకి తిప్పి చూశాడు. "సర్వసామాన్యంగా మా పారూ ఇలాగే వుంటుంది" అనూరాధ-అని రాసివుంది. నవ్వుకుంటూ జేబులో పెట్టుకున్నాడు. ఏరోజు ఉదయాన బూజుల కర్రతో పార్వతి సాక్షాత్కరించిందో యించుమించు అలాటి పోజులోనే వుంది యీ ఫోటో. "ఇంటికి వెళ్ళి అమ్మకి చూపిస్తే!" అనుకున్నాడు. కృష్ణమూర్తి.

అనుకున్నట్టు కొద్ది మాసాలలోనే కృష్ణమూర్తి గృహాన్ని పావనం చేసింది పార్వతి. చదువుకున్న కోడలు కావాలని కలలుకన్న ముసలామె కోరికా తీరింది. చదువుకున్న పిల్లలంటే దడుసుకుని మద్రాసునుంచి వచ్చేసిన కృష్ణమూర్తికి చదువుకున్న నాటునాగరికతా రాణీ దొరికింది.